

Samma visa låter inte alltid likadant

Kap 1

Varje knapptryckning på skrivmaskinen påminner pistolskotten i gränden utanför huset men pappret gapar ändå tomt. Författaren står i fönstret och blickar ut över hustaken. Nedanför på gatan slukar två män en illatilltygad kropp som gör ett sista motstånd innan dödsapatin tar överhanden. När tumultet löses upp flyr de från platsen och försvinner in i skarvarna mellan teglet och murbruket.

Kvar ligger någon som ritar konturen av sin kropp med vit krita på marken, tar ett sista andetag och flyger förbi författaren som står sju våningar upp. Den döende vinkar hej då, säger något som inte kan höras för det regnar nu och oljudet när dropparna slår emot fönsterbrädan har ett järngrepp om mannens trumhinnor. Hans inre ifrågasätter inte det han nyss bevittnat. Allt är bara som vanligt.

Hans tankeverksamhet blir avbruten av puttrandet från kaffebyggaren som vill berätta att den är färdig att leverera värme och koffein. Ögonen registrerar varje liten detalj när han sneglar mot köksbänken och finslipar intrycksbilden av hans annars så skabbiga lägenhet.

Det är en ateljé brukar han säga när folk frågar vart han bor och vad han gör. Han är en konstnär som skapar tidlöshet under de små timmarnas allra minsta sekunder, en patologisk frälsare, en zoomande funktion som tvärsnittar upp folks innersta, en nervtråd som accentuerar konsten. Det är inte hybris, det är vara medveten om sin kapacitet. Sen går han oftast hem själv. Till den skrivmaskin som inte producerat något vettigt sedan det där utkastet han inte ens minns namnet på längre, men som ingen ändå ville läsa.

Den utsikt som en gång var så lysande, försvann i den stora stadens neon sa han vid ett tillfälle skämtsamt om någon annan. Men menade egentligen bittert sin egen sötma som förr sipprade ur varje hållighet på hans kropp och slickades upp sina adepters tungor. Det var då.

Nu, är en annan historia som blir dunklare för varje gång det mörknar och när dagen skurit ett kejsarsnitt i nattens buk har det bara gått ytterligare några sömnlösa timmar. Chiffret får en ny siffra varje gryning. Författaren tar med sig en kopp kaffe och sätter sig framför tangenterna på den gamla maskinen. Han drar en svårmodets suck, tänker på det som lurar inom honom. All övergödd ondska som går som ett rättesnöre mellan hans synapser. Sen skriver han det första på två veckors tid.

Bokstäverna bildar meningen " Det resistenta viruset kravlade ut genom kvinnans kötsår och fann ett nytt värddjur med detsamma". Han sätter nöjt munnen till koppen men kaffet är plötsligt väldigt svalt. Han tittar på klockan, kvart över nio. Det har tagit fjrtionfem minuter att skriva dessa femton ord.

En öl nere på puben som belöning skulle smaka fint nu men en öl följs åt av den andra och sen är han inne på samma inslagna bana som alltid. En besparingsåtgärd för hans povra leverne får bli att inte gå dit idag tänker han och funderar på om det finns cannabis kvar. Inte heller det går hans väg.

Frusterat bestämmer han sig för att kväva sin portmonnäs varningssignaler för snart kommer han slå igenom barriären som hindrat framgången i så många år. Meningen på pappret lovade mycket och för första gången på länge fylls han av någonting han misstänker är hopp. Ett leende tränger igenom ansiktet och dröjer sig kvar där på läpparna. Det blir öl ändå. Författaren, som har ett namn han dock glömt bort skyndar sig mot hallen men blir stående kvar i en slags trans. Lägenheten saknar ytterdörr.

Kapitel 2

Nästa dag vaknar han som vanligt av att sonen drar honom näsan. Från köket ropar hans fru vars namn han faktiskt minns att frukosten är klar. Doften som borde varit harmonisk är inte helt utan en frän odör. Det måste vara världen utanför som luktar unket konstaterar han.

Idag ska han klippa gräsmattan. Det får inte glömmas bort. Annars blir Patricia sur och då kan han glömma sex ikväll efter att Albin somnat. Fötterna i tofflorna och raska steg mot köket. Ett morgonmål i allt annat än lugn och ro. Grytor slamrar, den platta frukostteven visar ett inslag om ytterligare ett krig, microvågsugnen brummar och plingar. "Människor är ändå den värsta rasen" tänker han och betraktar sin familj med förakt som skulle kunna synas om man tittade noga.

Frun för en högljudd konversation med en väninna på telefonen. Samtalsämnet är som vanligt gårdagens avsnitt av den ständigt pågående såpan. Sonen deltar i en evighetsjakt av katten runt köksbordet. Mannen tvekar länge om han skall läsa tidningen. Han fattar ett beslut. Tabloiden skriver om folkmord, vredesmord, oprovocerat mord, spontant mord, ouppklarade mord och allehanda mord som hände under gårdagen. Han valde fel.

Ute lyser solen på morgonpigga joggare som trots allt idogt slit löper exakt lika stor risk att dö i förtid som alla andra. En liten stråle hittar hela vägen in i huset och faller på skrivmaskinen i arbetsrummet. På pappret står meningen kvar. "Det resistenta viruset kravlade ut genom kvinnans köttår och fann ett nytt värdjur med detsamma".

Familjen har nu flytt ur huset i stadsjeepen för att delta i dagliga aktiviteter som skall bidra att deras nutid skall följas åt av en framtid. Pengar skall intjänas och den lille grabbens hjärna skall fyllas med kunskap varav 39% kommer glömmas bort inom tjugofyra timmar och av det som verkligen fastnar kommer 79% aldrig att utnyttjas så länge han lever.

Det sista hans fru sa innan hon for iväg till sitt jobb för att knulla sin väg till en chefsposition var "Det kommer älskling, inspirationen kommer". Hon vet så oerhört lite. Han önskar han hade läst om henne i tidningen istället för namnlösa som inte spelar honom någon som helst roll. För hon berör honom, på ett sätt irriterande flugor berör hästar under en böljande varm sommardag.

"Hon förtjänade det säkert". blir mening nummer två på pappret. Sen tar han en förmiddagstupplur och drömmer om ändlösa analsexorgier med kvinnor han någongång stött på men fått nobben av. Hans kuk byter skepnad när kondomen åker på. Blir till en slags superhjälte i ogenomtränglig dräkt som tillslut visar sitt rätta ansikte när den väl åker av och satsen läggs i kvinnornas ansikten. De är i nöd och han räddar dem gång på gång. Det är inte storhetsvansinne. Det är återigen... bara att vara medveten om sin kapacitet.

Kap 3

När han vaknar nästa gång är det pillerdags. Mannen som alltfjämt inte minns sitt namn gillar inte tvånget att behöva ta dem men förstår varför han måste. Vårdarna har en mugg med tabletter och en mugg med vatten för att underlätta sväljandet av psykofarmakan. De frågar honom hur det känns idag då men han svarar inte. Han svarar aldrig på dumma frågor eftersom han anser att folk frågar oviktiga saker när de egentligen inte bryr sig ett dugg om svaret. De pratar sinsemellan om något totalt ointressant medan mannen sträcker ut tungan för att visa att inget är gömt därinne i munhålan. Sen låser de dörren och lämnar cellen.

I hans journal står det att han inte utgör extrem fara för sig själv, fast på ett mer byråkratiskt och invecklat sett. Patientens positiva utveckling och tillfrisknande skulle också kunna främjas om utrymme gavs för hans sätt att uttrycka sig fritt. Därför är nu hans skrivmaskin fast förankrad i bordsskivan och en grov kätting löper från ett fäste i cementväggen till en annat på sidan av maskinen. Bordet i sin tur sitter fast i golvet med beslag samt grova orubbliga bultar med 24 millimeters metrisk gänga.

Hans fingrar dansar fram över knapparna och cirka hundra nedslag senare står det nu på pappret istället; "Det resistenta viruset kravlade ut genom kvinnans köttår och fann ett nytt värddjur med detsamma. Hon förtjänade det säkert. Alla förtjänar det som rättfärdigt en gång kommer att uppsöka och förinta dem" Sen klappar han på sin tvångsrakade hjässa och för en konversation med någon i rummet som kanske finns där. För alla andra hade det sett ut som en galen mans monolog men om någon annan funnits i närheten hade denne också hört ljudet av två röster.

Kap 4

Det är svårt att skapa någonting med rostiga järnspikar tryckta rakt igenom handflatorna tänker han där på korset. Folkmassan skanderar ett namn han inte alls känner igen. Det kan mycket väl vara hans eget eller någon av de andra som också är upphänga på träkors längs hela horisonten.

Värmen är obekväm och smärtan av metallobjekten som är borrar genom hans kropp känns inte längre. Den är snarare njutbar och ger honom en praktfull erektion som inte går att döljas för åskådarna. Han känner sig vitalare än någonsin. Svetten från hans upphetsning tar med sig korrosion från spikarna och färgar marken runt korset rostbrun.

Runt hans skalle svävar små demoner som väntar på att få ta en del av hans kött som souvenir med sig tillbaka till mörkret. Nedanför står folket kvar och vill se mer blod innan det är dags för kvällsbönen då de ber om syndernas förlåtelse för vad de skådat under dagen. Allt de får se är en döende mans osammanhängande yrande:

Det resistenta viruset kravlade ut genom kvinnans köttår och fann ett nytt värddjur med detsamma. Hon förtjänade det säkert. Alla förtjänar det som rättfärdigt en gång kommer att uppsöka och förinta dem. Det var inte början på slutet, det var snabbversionen av hur ljudet av samplade suckar och fallande ögonlock blev ett Requiem för ett land med obotlig blödarsjuka.

Kap 5

Klockan är alldeles för tidigt på morgonen. Det är smink på kudden och det är hans. Eller hennes kanske. Han vet inte riktigt längre. Ända sedan han bestämde sig för att gå runt i kvinnokläder har kärnan i hans kropp urholkats alltmer och successivt ersatts med en annan identitet. Hans/Hennes inre röster säger lika ofta "hon" som "han" men för tillfället känns namnet "Tingesten" allra mest bekant. På gatan har det namnet förvridits till "Hingsten" och "Tingesten" har fått ett rykte om sig att vara både välhängd och prisvärd.

Hon/han ser sig själv som helt könslös men har fortfarande inte nog med pengar för att göra operationen som krävs för att förverkliga hermafrodit-drömmen. Det finns en förvriden och öppen marknad även för

sådana. Alltid någon som stillar sin hunger efter bisarriteter med det abnorma för att själva känna sig mer normala. Det är inte alls de som är konstiga, det är figuren med Adamsäpple och små skäggstrån som just sugit av dem på den offentliga toaletten på hörnet.

"Tingesten" kallar ofta sina kunder självbedragare. Var dag består av cirka femton kunder varav minst en är ute efter att skada honom/henne. En låg felprocent med tanke på hur många sinnesrubbade människor det finns bakom varje fasad.

"Hingsten" är egen företagare, har ingen hallick och lägger undan pengar i gammalt flingpaket som står i skafferiet. Ikväll ska hon/han vila ut efter en annorlunda arbetsdag. En av dagens torskar var nämligen en gammal klasskompis från grundskolan som inte kände igen "Tingesten". Innan det är dags att sova tar hon/han A4pappret från nattduksbordet och läser det högt i sitt tomma nedgångna kyffe.

Det resistenta viruset kravlade ut genom kvinnans köttår och fann ett nytt värddjur med detsamma. Hon förtjänade det säkert. Alla förtjänar det som rättfärdigt en gång kommer att uppsöka och förinta dem. Det var inte början på slutet, det var snabbversionen av hur ljudet av samplade suckar och fallande ögonlock blev ett Requiem för ett land med obotlig blödarsjuka.

"Tingesten" fattar sin bläckpenna och lägger till meningen:

En nation helt utan koaguleringsförmåga, ett folk hängda i snaror av pentylstubin som deras barn sedan använder som hopprep tills de spränger sig själva i luften.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Betraktaren med Poeter.se id #20130 innehar upphovsrätten